

TRUJ KUNT

DETEKTIVNÍ TRILOGIE

PETR
SAGITARIUS

ARGO

Petr Sagitarius

TRUJKUNT

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Jazykové korektury Marie Černá a Soňa Čapková.

Obálka Zuzana Sagitariová a Šimon Marek.

Sazba Martin Radimecký.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, roku 2020 jako svou 4401. publikaci.

Vydání první.

Vytiskla tiskárna Akcent.

ISBN 978-80-257-3298-4

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Mé ženě Janě

DWUR

květen 2004

Kapitola 1

KRÁSA CELÉ JEJÍ POSTAVY, HLAVY, ŠÍJE, RUKOU POKAŽDÉ VRONSKÉHO OKOUZLILA JAKO NĚCO NEOČEKÁVANÉHO. STANUL A NADŠENĚ SE NA NI DÍVAL. JAKMILE VŠAK UDĚLAL KROK K NÍ, VYCÍTLA JEHO BLÍZKOST, ODSTRČILA KONEV A OBRÁTILA K NĚMU ROZPÁLENOU TVÁŘ.

„Dobry.“

„CO JE VÁM? JSTE CHURAVÁ?“ ZEPTAL SE FRANCOUZSKY, KRÁČEJE K NÍ.

„*Sum redaktor Hota?*“

Wruna přestal číst a vzhlédl ke dveřím. Stála v nich bizarní dvojice seniorů. Vodnatýma očima na něj hleděl vytáhlý hubený muž. Ve tváři měl zmatený výraz člověka, který se náhodou ocitne na neznámém místě a nechápe, jak a proč se to stalo. Jeho béžová košile zapnutá až ke krku a plandavé tmavé kalhoty zažily už hodně praní. Wruna nedokázal určit jeho věk, ale hádal mu tak osmdesát. Za ruku jej držela malá korpulentní žena s natupírovanými fialovými vlasy, které vyšly z módy tak před třiceti lety. Na rozdíl od apatického muže byla energií natlakovaná jak papiňák, a bylo zřejmé, že páru chce upustit na Wrunu. Věděla přesně, co chce.

„*Sum redaktor Hota?*“ zopakovala netrpělivě otázku.

Nebylo úniku. Marek Hota si založil stránku knihy a postavil *Annu Kareninovou* k dalším románům, které lemovaly čelo jeho psacího stolu. Popravdě, stejně mu ta emociálně rozkolísaná ženská šla na nervy. Sympatizoval s Alexejem Alexandrovičem Kareninem a divil se, že svou nevěrnou manželku, která měla vše kromě „pravé“ lásky, pod vlak nehodil sám. Nicméně se v četbě

románu dostal podstatně dál, než jak tomu bylo u *Jihu proti Severu*, kde mu Scarlett O'Harová připadala nesnesitelně otravná už na straně padesát pět, takže s americkou klasikou skončil na straně sto dvacet osm.

Přestože už bylo deset hodin dopoledne a Marek Hota řečený Wruna byl redaktorem *Třineckého hutníka*, hověl si v pohodlném křesle a doplňoval si mezery ve světové literatuře. Jako *persona non grata* neměl co na práci. Před několika měsíci propustili majitelé firmy na hodinu šéfredaktora Vrzala, jeho mentora a přítele. Wruna pak před nesprávnými lidmi prohlásil, že zničit hodného pracovitého člověka, kterému zbývalo pár let do důchodu, byla pěkná sviňárna. Zanedlouho mu nový šéf sdělil, že by měl odejít, že ho v novinách nechce. Marek Hota však po poradě s odborovým právníkem odmítl opustit redakci dobrovolně, neboť by tak přišel o odstupné. Takovou radost svým nepřátelům neudělá. Šéf mu tedy zakázal psát. Marek docházel do redakce a celý den si četl knížky. Počáteční podpora kolegů klesala s počtem přečtených knih, až přerostla v nevraživost. Wruna nicméně usoudil, že míč je na straně šéfredaktora, a v klidu vyčkával, co se bude dít dál. Podle zákoníku práce se žádných závažných porušení pracovních povinností nedopustil.

Marek Hota ve skutečnosti žádný rebel nebyl, povahou a chováním připomínal spíš studenokrevného tvora, který musí načerpat sluneční energii, aby uvedl tělo do pohybu. Hota se rozechříval už jednatřicet let. Přezdívku Wruna, česky Vrána, dostal někdy v sedmé třídě kvůli ostrému zahnutému nosu a dlouhým černým vlasům. Jako většina kluků, kteří přerostli své spolužáky o hlavu, se lehce hrbil, což mu zůstalo až do dospělosti. Výška, dlouhé vlasy barvy černého grafitu, věčné strniště, pomalé klátivé pohyby a jakási melancholie z něj dělaly „divného patrona“. Přestože byl chytrý a literárně nadaný, nedostatek sebevědomí a touhy prosadit se ho postupně navedl na dráhu nedostudovaného žurnalisty pracujícího jako redaktor podnikového plátku pro zaměstnance *werku*, jak se v těšínském nářečí už sto padesát let říkalo Třineckým železárnám.

„Ano?“ odvětil Wruna, aniž se obtěžoval představit. Správně předpokládal, že ta nepříjemná ženská dobře ví, ke komu mluví. Znal ji od vidění z Jablunkova, je to koneckonců malé město.

„Chci, abyste napsal článek,“ zavelela jako důstojník na frontě. „Jmenuji se Sadovská, a tohle je můj manžel.“ Ten se však duchem zjevně nacházel na jiné planetě. Pod tíhou její sugesce Wrunovi nezbylo než předstírat zájem.

„Posadte se a povězte mi, co vás trápí, paní Sadovská,“ pokynul rukou směrem k zelené pohovce, která se tvářila zachovale, ale stála tam už pár desítek let a zahřívala zadky nejedněm soudruhům. Vůbec celá kancelář nejevila známky modernizace, kromě počítačů na třech psacích stolech. Byla příliš rozlehlá na tak malý počet redaktorů. Navíc některé knížky v hnědé stěně ze sektorového nábytku měly ještě podezřele červenou vazbu.

„Husarka nás nechce pustit k našim pozemkům. *Mumy tam pola,*“ vypálila na Wrunu, aniž mu vysvětlila, kdo je Husarka. „*Ta staro bestyja zagrodziła ceste przez swuj dwur,*“ přešla ve zlosti z češtiny do nářečí, kterým se jí evidentně hovořilo líp. Pro Marka rozumět a mluvit *po naszymu*, jak se zdejšímu nářečí říkalo, nepředstavovalo žádný problém. Sám ho používal odmala, v nejbližší rodině prakticky jiný dorozumívací jazyk neexistoval. Jeho otec byl Polák, a než se definitivně zbláznil, odebíral všechny možné polské noviny, *Sportowcem* počínaje a *Przekójem* konče. Matka však prosadila u syna českou národnost a české školy, kde se nářečím mezi dětmi hovořilo mnohem méně. Nebylo to nic těžkého. Markův otec nikdy nepatřil mezi místní praktikující polské nacionalisty. Národnostní spory na Těšínsku či otázka vlastenectví mu byly ukradené, jako ostatně všechno v jeho životě s výjimkou alkoholu a vlaků. Dnes mluvil Wruna *po naszymu* jen zřídka. Zaprvé odvykl, zadruhé nechtěl. Sadovská se mezitím dostávala do ráže, kdežto Sadovský mlčel a kýval hlavou nahoru a dolů jako pejsek ve starých autech.

Problém průjezdnosti dvorku Gertrudy Husarové, který se nacházel v části Jablunkova zvaného Městská Lomná, byl jen další z celé řady sousedských sporů schovaných pod fasádou vesnické

idylky jako špinavé ponožky pod skříní. Z nějakého důvodu, který Marku Hotovi unikal, stály v této lokalitě rodinné domky tak natěsno, že jediná možnost části osadníků, jak se dostat ke svým pozemkům „pod Kapličkou“, byla přes *Husarczyn dwur*. Cesta k nim vedla přímo mezi jejím domem a hospodářskou budovou, dokonce byla takto zakreslena v katastru. Rodina situaci tolerovala, dvorem se jezdilo odnepaměti. Zarazila to podle Sadovské až svérázná důchodkyně. Wruna to chápal. Představa, že dává přednost zleva jedoucímu traktor, když chce přejít od zápraží ke stodole, mu připadala absurdní. Husarová přece nebude na svém pozemku malovat přechod pro chodce, ale logicky uzavře vjezd zábranou nebo rovnou postaví plot. Na druhé straně mohla být *ta staro bestyja*, jak jí říkala rozezlená Sadovská, solidární, alespoň do té doby, než se ve spolupráci s městským úřadem najde jiné řešení. Žije se sousedy dlouhé roky, v chalupě se patrně i narodila. Až doteď jí průjezd dvorem zřejmě nevadil. Několik zemědělců tak musí jezdit na svá pole dvoukilometrovou oklikou, neboť jinudy se k nim nedostanou. Z dalších myšlenek vytrhl Wrunu natupírovaný papiňák, který už vypustil, jak se zdálo, všechnu páru.

„Tak co, pane Hota? Přijedete a napíšete o té babě? Lidé se musí dozvědět pravdu o křivdě, která se nám děje,“ zakončila *one woman show* Sadovská a zatvářila se tak, jako by na článku závisely životy všech občanů Městské Lomné. Marek Hota začínal chápat příčinu letargie jejího muže. Věděl, že článek v Hutníku nikdy nevyjde, ale nehodlal svou situaci vysvětlovat. Ve volném čase si může dělat, co chce. Třeba text prodá jiným novinám, pokud se téma ukáže jako zajímavé. Navíc zítra je sobota a on žádné plány neměl. Sice mu vnitřní hlas našeptával, ať se mezi rozhádané sousedy neplete, ale nakonec kapituloval.

„Tak jo.“

Sotva to dořekl, vzpomněl si na stejně znějící přitakání Forresta Gumpa. V duchu se tomu zasmál. No co, když bude zle, uteče.

Na Jablunkovsku žilo několik stovek Sikorů. Prvním nositelem tohoto příjmení byl podle kronik jistý sedlák v šestnáctém století, kterého tehdejší těšínský kníže Adam Václav ustanovil fojtem v Návsí. Zřejmě to byl náramný kanec, neboť jde o nejčtenější příjmení v regionu. Aby si je ostatní nepletli, dostávali Sikorové často různá přízviska, jako *Wodziorz*, *Masorz* či *Sandel*, případně *Sikora zpod Pilany* či z *Gruniczka*.

Josefu Sikorovi neřekl nikdo jinak než Fira. Byly tři hodiny odpoledne a na jablunkovské autobusové nádraží zajížděl jeden *werkový* autobus za druhým. Na chodníku u hrdla vjezdu stál samozvaný mašinfíra v roztrhané ajznbnoňácké uniformě a v čepici s červeným dýnkem. V ruce držel plácačku výpravčího, kterou střídavě obracel a signalizoval tak řidičům, zda mají volno, či nikoliv. Když na červený terčík nereagovali, vztekal se a hrozil projíždějícímu autobusu sevřenou pěstí. Většina cestujících jej znala a pobaveně mu mávala. Josef Sikora tam stával pravidelně den co den, vypravoval všechny *werkové* autobusy příjíždějící z ranní a odpolední směny, které pak mířily dál do okolních obcí.

Marek Hota se vracel domů ze svého placeného literárního dýchánku. V ojeté oktávce projížděl kolem stanoviště a koutkem oka zaregistroval vysokou gestikulující postavu v torzu modré uniformy. Pohled na otce jej dávno nevyváděl z míry. Už s ním neměl kromě genetické výbavy nic společného. Vzpomněl si, jak v dětství často utíkal z pekla rodinných hádek z bytu v paneláku na Folvarčku do nedalekého Městského lesa. Už jako kluk byl samotář. Vylezl na buk nad pódiem tamního dřevěného amfiteátru, sedl si obkročmo na větev a snil o tom, že se promění v ptáka a odletí do Afriky.

Bohužel se proměnil jen otec. V obecního blázna, ve směšnou figurku, která vypravovala nejen autobusy, ale také vlaky u železničního přejezdu na Vojtěchově. Josef Sikora byl kdysi respektovaným mužem, který se z obyčejného posunovače vypracoval na pozici strojvedoucího. Obvykle řídil osobáky pendlující mezi

Bohumínem a Žilinou. Na této trati zůstával pořád, ovšem nyní jen jako otrhaný panák s plácačkou a postávající u závor. Za touto šílenou metamorfózou stála nevěra Markovy matky a její hlasité hysterické scény, kdy obranu proměnila v útok, následoval otcův útěk k alkoholu, vyhazov z milované práce a na závěr diagnostikovaná, a především neléčená paranoidní schizofrenie. Když matka otce vyhodila z bytu a nastěhovala si tam milence, Fira skončil v garáži v Radvanově. Tou dobou už Marek bydlel u svého dědy z matčiny strany na sídlišti Mlýnská. S otcem ani s matkou nechtěl mít nic společného, ani příjmení. Jeho mužským vzorem byl odmala dědeček, válečný veterán, klidás se suchým anglickým humorem. Marek si změnil příjmení, a ze Sikory se stal Hota. Rodinného prokletí se však nezbavil. Krom nelichotivé přezdívky Wruna mu poté, co začal jeho otec regulovat dopravu, říkali někteří rádoby vtípálci Młody Fira. Po dědově smrti mu zůstal byt 2+1, kam nyní mířil.

Josef Sikora vypravil mezitím poslední spoj mířící do Mostů u Jablunkova, zastrčil plácačku za opasek a vydal se k *rynku*. Rozhodl se, že odpoledne bude pracovat na železniční zastávce v Bocanovicích.

Kapitola 3

Wruna seděl doma v křesle a kouřil. Hleděl na zarámovaný grafický list Oldřicha Kulhánka visící nad televizí. Kresba znázorňovala motýla, který na první pohled připomínal babočku paví oko. Oči na křídlech však byly děsivé. Z kresby motýla vystupovala lidská lebka. Všechny obrazy, jimiž se Marek obklopoval a které si pořizoval na splátky, byly s depresivními motivy. Korespondovaly s jeho melancholickou povahou.

Nejpochmurnější však byl živý obrázek jeho šíleného otce. Když na něj syn pomyslel, bál se, že skončí podobně. Věděl, že tato duševní porucha se může dědit, navíc je často vyvolávána jako zlý džin z láhve tvrdého alkoholu. To byl také důvod, proč se Marek

destilátům zásadně vyhýbal. Občas si dal sklenku vína, a to bylo všechno. Holdoval cigaretám a kávě. Abstinentem se paradoxně stal také Josef Sikora. Jako by si vystačil se svými bizarními bludy a na chlast zapomněl. Dokonce jej odmítal i ve chvílích, kdy mu ho někteří schválně nabízeli. Tvrdil, že jako výpravčí musí zůstat střízlivý.

Blížila se osmá večer a Wruna čekal dámskou návštěvu. Vzhledem k tomu, co mělo nastat, se dalo říct, že se k ní schylovalo jako k bouři, podobně jako venku za okny. Milada byla vysoká černo-vlasá atraktivní čtyřicítka s bujným poprsím, zadnicí a dlouhýma nohama. Vypadala jako sexbomba těsně před detonací. Otestovala několik mladších mužů, než narazila na Marka Hotu, jenž dokázal její sexuální apetit jakžtakž ukojit. Splňoval dvě důležitá kritéria. Měl výbavu a výdrž. A také vlastní byt, v němž osaměle žil. Paní Milada Nováková patřila mezi hornické manželky, které své libido uspokojovaly nevěrou, zatímco jejich mužové kroutili na šachtách odpolední či noční směny. Do Jablunkova se s manželem přistěhovala před dvaceti lety z Bruntálu a odmítala sdílet zdejší falešnou pseudokatolickou morálku. Bylo jí fuk, co si o ní lidé myslí.

Markovi jejich podivný vztah vyhovoval. Nevadilo mu být pouhým nástrojem k ukojení sexuálních potřeb dominantní Milady. Jako většina pubescentů kdysi snil o tom, že jej sbalí rajcovní zralá sousedka. Jeho snahu najít si tu správnou a jedinou dívku pro život provázel jeden nezdar za druhým. Odjakživa záviděl klukům, kteří to s holkama takzvaně „umí“. Sám si připadal v komunikaci s opačným pohlavím neobratný, těžkopádný, neschopný čímkoliv zaujmout. Jako by jej k tomu předurčovalo dlouhé nemotorné tělo. Čtyři roky na třineckém gymplu protrpěl. Zatímco ostatní spolužáci, dokonce i ti největší ňoumové, už měli první „zářezy“ za sebou, Marek psal básničky a povídky a marně toužil po romantické lásce. Svou přezdívku Wruna, která s ním kvůli „kamarádům“ přišla z Jablunkova, nenáviděl. Ve třetáku se zamiloval do éterické blondýnky Dariny, které psal básně v naději, že ocení jeho poetickou duši a kulturní rozhled. Ze stejného důvodu se snažil odpovídat během několika společných procházek i na otázku: „O čem

přemýšlíš?“, již mu kladla každých deset minut. Po hodině této brutální psychoterapie se obvykle cítil naprosto vyčerpán, protože už nestíhal vymýšlet zajímavé odpovědi, které by vypovídaly o jeho intelektu. Nakonec se ta oduševnělá dívka vyspala s fotbalistou, který nepřemýšlel vůbec.

Otevřel Miladě dveře. „Jdeme na věc, hochu?“ otázala se řečnic-ky vyzývavá dračice. Oblohu za oknem rozčísil blesk jako v laciném béčkovém hororu.

„K službám, madam,“ snažil se o ironii Wruna. Do jeho odpovědi zaburácel hrom.

„Je to přímo nad námi,“ uchechtla se Milada. Marek se ocitl v oku tornáda.

Kapitola 4

Bylo sobotní dopoledne. Wruna zastavil na šotolině před ploty rodinných domů, na malé odstavné ploše mimo cestu vedoucí až k nejjihnějšímu cípu Jablunkova. V noci se mezi Kozubovou a Gírovou přehnala jarní bouřka, drobný štěrka pod koly oktávky ještě nestačil uschnout. Blesky ovšem lítaly nejen nad Jablunkovem. Milada byla náročná milenka. Marek se cítil příjemně zneužitý.

Do husté zástavby mířily tři cesty, která z nich však vedla k Husarčinu doupěti, to netušil. Dlouho přemýšlet nemusel. Sadovská s jistotou žraloka cítícího krev na kilometry daleko bezpečně poznala, že se Wruna blíží. Čekala na něj u vrátek svého bizarního domku. Stejně jako většina ostatních zdejších baráků býval před sto lety dřevěnkou, v šedesátých letech však uvolnil místo *sztokuli*, nevzhledné patrové kostce s rovnou střechou. *Sztokule* v devadesátých letech bobtnaly stavebními úpravami jak hříbky za deště v sovětské pohádce, aby se do nich vešli i „naši mladí“. Dobrovolné soužití dvou až tří generací pod jednou střechou považoval Marek Hota za vážnou psychickou poruchu. Volné plochy pak zaplnily nové domy, často ve stylu podnikatelského baroka. S definováním výsledného slohu by si neporadil ani Kaplický.

„Uż was czakum, panie Hota,“ volala na něj Sadovská a bojovně dodala, že „ta staro bestyja miyszko hanej,“ a ukázala prstem kamsi mezi domy. Dokráčeli po rozpraskaném makadamu až k slepenci dvou různě vysokých přestavěných *sztokulí*.

„Tu to je,“ pravila, „tuż idymy.“

Markovi došlo, že hrozí střet dvou hysterických důchodkyň. „Promluví si s paní Husarovou sám,“ řekl, a když viděl zklamání Sadovské, která se na hádku těšila už od včerejška, důrazně dodal, „pokud teda chcete, abych napsal ten článek. Zastavím se za váma, až se budu vracet.“ Sadovská odcházela s nakvašeným výrazem děcka, kterému rodiče zakázali hrát si s ostatními dětmi na pískovišti.

Dvůr byl od cesty otevřený, v přístupu k polím pod Kapličkou bránily sousedům až balvany na opačné straně. Cesta k nim byla vydlážděná kameny, zbytek prostoru mezi domem a hospodářskou budovou tvořila udusaná hlína s trsy trávy, kterou vydatný noční déšť proměnil v bláto. Marek Hota nikdy nebydlel v rodinném domku, natož na vesnici, ale při pohledu na zanedbanou usedlost rodiny Husarových měl pocit, že se tu zastavil čas. U dřevěné stodoly stál jakýsi zemědělský stroj připomínající ruchadlo bratranců Veverkových. Za ním parkovala stará fordka, kolem níž se motalo hejno slepic. Na lavici u domku znuděně odpočíval kocour. Jinak nikde živé duše.

Prošel betonovou verandou k vstupním dveřím. Když mu ani po trojím zazvonění nikdo neotevíral, zkusil pro změnu zaklepat. Okamžitě zjistil, že je otevřeno. Opatrně nakouknul do předsínky a zvolal: „Je někdo doma, můžu dál?“ V zádech cítil pohled Sadovské, která určitě nezamířila rovnou domů.

Chtěl mít tuto nepřijemnost rychle za sebou, a tak si pečlivě ořel boty o rohož a vkročil dovnitř. To, co by si nedovolil v paneláku, je možná na pospolitě vesnici normální, omlouval své chování v duchu. Znovu zavolal, tentokrát přidal „paní Husarová, omlouvám se, že vyrušuju, ale bylo otevřeno“.

V domě panovalo ticho. Na konci předsíně visel korálkový závěs. Marek jej rozhrnul jako prsař vodu a ocítl se v obrovské vstupní hale, kam by se bez problému vešla i mladá žirafa. Některé

sztokule nabízejí zcela nepředvídatelné vnitřní dispozice. Znovu zavolal. Nic, žádná odezva. Všiml si cestičky z otisků podrážek bot na podlaze. Bláto z nich bylo suché. Směřovaly z haly do další chodby a pak do nitra domu. Opět zavolal a přidal na intenzitě. Ozvěna prolétla halou. Vzápětí se dům propadl do ticha. Něco je špatně. Začal si v duchu klást otázky. Proč tu nikdo není a barák je otevřený? Co když je přece jen někdo uvnitř, něco se mu stalo a potřebuje pomoc?

Zaklepal na první dveře vlevo na chodbě a s otázkou: „Paní Husarová?“ je otevřel. Ustrnul hned na prahu. To, co spatřil, mu znehybnilo nohy a málem i srdce. Došlo mu, že tady už nikdo žádnou pomoc nepotřebuje.

Kapitola 5

Ložnice byla velká čtvercová místnost s okny k cestě mezi domy. Zašlou zelenou barvu na stěnách někdo přetřel bílým válečkem s květinovým vzorem. Celou jednu stranu pokoje zabíraly mohutné skříně z dřevěného masivu, s nimiž nikdo nehýbal nejmíň padesát let. Na protější stěně visel v rámu obraz klečícího modlícího se anděla. Možná prosil Boha o pokoj duše osoby, která se nacházela pod obrazem.

Na kraji postele ležela starší žena v modrých domácích šatech a s dírou v pravém spánku. Její nohy se dotýkaly koberce, ale trup byl vytočený doleva, přičemž levá ruka vězela pod ním a pravá byla přehozená přes tělo, dlaň spočívala na polštáři a svírala pistoli. Marek Husarovou nikdy neviděl, ale nepochyboval, že je to ona. Než hlavou po chvíli cukl zpět ze dveří, zaregistroval na polštáři a na stěně pod andělem vějíř krvavých skvrn.

Opřel se zády o stěnu chodby, žaludek se mu sevřel a myšlenky se protáčely naprázdno jako kola auta uvízlá v blátě, neměly se čeho zachytit. Chtěl být z toho místa co nejrychleji pryč. Na verandě málem porazil Sadovskou, která nakukovala do otevřených dveří a chystala se vstoupit do domu.